

KINH 1353. NÚI TẦN-ĐÀ

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Trúc, khu Ca-lan-đà, thành Vương xá. Bấy giờ, có Tỳ-kheo sống trong núi Tần-đà¹. Lúc ấy rừng trên núi chột bốc lửa lớn, cả núi cháy rực. Lúc đó có người thế tục nói kệ:

*Nay núi Tần-đà này,
Lửa cháy suốt dữ dội;
Thieu rụi rừng trúc kia,
Đốt cả hoa², trái trúc.*

Lúc ấy Tỳ-kheo kia tự nghĩ: ‘Nay, người thế tục này có thể nói kệ này, sao ta không nói kệ để đáp?’ Liền nói kệ:

*Tất cả hữu cháy rực,
Không tuệ nào dập tắt;
Thieu đốt các thọ dục,
Cũng đốt khổ bất tác.*

Sau khi Tỳ-kheo kia nói kệ xong, đứng im lặng.

M

KINH 1354. THEO DÒNG TRÔI

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Trúc, khu Ca-lan-đà, thành Vương xá. Bấy giờ, có Tỳ-kheo ở bên cạnh sông Hằng, trụ trong một khu rừng. Khi ấy có một cô gái thiện gia, thường bị bố mẹ chồng trách mắng, nên đến bên bờ sông Hằng, nói kệ:

*Sông Hằng, nay ta muốn,
Theo dòng trôi dần biển;
Không còn để cô cậu,
Thương xuyên phải hiềm trách.*

¹. Tần-đà 頻陀山 .

². Nguyên bản: *uyển* 苑 . Bản Tống, Ấn Thuận đọc là *hoa* 花 .

Khi Tỳ-kheo kia thấy cô gái thiện gia này, nghe nói kệ như vậy, liền tự nghĩ: ‘Cô gái này còn có thể nói kệ, nay tại sao ta không nói kệ đáp?’ Liền nói kệ:

*Tịnh tín, nay ta muốn
Theo vào sông bát Thánh;
Trôi xuôi đến Niết-bàn,
Không gặp ma lung lạc.*

Sau khi Tỳ-kheo kia nói kệ xong, đứng im lặng.

M